

καὶ προσεύχεται. Ἡ Ἰωάννα ἀγγαίνει κοντά της λίγο ντροπιασμένη. Κι ὅταν σηκώνονται ἀγκολιάζονται, μιὰ λέξη ξεφεύγει κι ἀπ' τῶν δυὸ τὸ στόμα:
—Παρντόν!

Σόφρα

GRAZIELLA

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ ΠΛΕΕΙ ΚΑΙ ΠΑΕΙ

Τὸ φεγγαράκι πλεεὶ καὶ παεὶ, κι' ἡ νύχτα ἔτσι γλυκεῖα νὰ
Τῆ μικρὴ βάρκα στὸ γυαλὸ τὰ δυὸ κοντιὰ της πάνε.
Πιεῖται ὁ νῦς στὴν ἄμορφη νὰ βγῆ τὸ χέρι ἀπλώνει...
Οἱ ἐρωτημένοι κάθονται στὸ περιγιάλι μόνου.

Γλυκεῖα μου ἀγάπη, λέει ὁ νῦς, ἡ τόση καλοσύνη
Πόθε ἔρχεται;... κι' ἕνα φίλι καθὼς τοῦ δίνει ἐκείνη
Κι' ἐνῶ γλυκὰ κοιτάζονται κι' εἶν' ἔτσι ξεχασμένοι
Τὴν ὥρα δὲν ἀκούνε πὺρ μεσάνυχτα σημαίνει.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ

ΤΟΥ ALFRED DE VIGNY

Στὴ Βρέστη, στὶς γαλιέρες, ἔτοιμοι καὶ οἱ τρεῖς ν'
ἀποφυλακιστοῦν, ὀρκίζονται ἀμοιβαίᾳ νὰ μὴ διαπρα-
ξοῦν πιά κανένα ἔγκλημα.

Ἐνῶ ζητοῦσαν ἐργασία, τοὺς ἔδιωχναν ἀπὸ ὅλες
τὶς γωνιές καὶ μαζευόντουσαν νανάφουν κάρβουνα καὶ
νὰ πεθάνουν ἀπὸ ἀσφυξία.

—Δὲν ἔχουμε πιά Χριστιανικὴ πίστη, ἀγαποῦμε
τοὺς ἀδελφοὺς μας γιὰτὶ μᾶς τὸ λέει ἡ καρδιά· ποτὲ
δὲ σκοτώσαμε.

—Ἐγὼ ἔκανα ψεύτικα νομίματα.

—Ἐγὼ ἔκανα ψεύτικα γραμμᾶτια.

—Ἐγὼ βοήθησα στὴν ἀπαγωγή μᾶς κόρης.

—Πάμε νὰ θροῦμε δουλειά.

Κάθε ἀστὸς τοὺς λέει :

—Ποιοὶ εἴσαστε :

—Δὲν εἴμαστε αἱματοβαμμένοι κακοῦργοι, θέλουμε
νὰ ζήσουμε εἰρηνικὰ μὲ τὴν κοινωνία, ποτὲ δὲ χτυπή-
σαμε οὔτε ἀντρα, οὔτε γυναίκα.

—Ποιοὶ εἴσαστε :

—Δὲν εἴμαστε ἔχτροι σας. Προσβάλαμε τὴν κοινο-
νία στοὺς νόμους της, ἀλλὰ ποτὲ δὲ γίναμε αἰτία νὰ
πεθάνει πολίτης. Πληρώσαμε τὰ ἔθιμα καὶ τοὺς νό-
μους, ὅχι ὅμως αὐτοὺς τοῦ ζῶν.

—Ἔννοι, πᾶς ζητοῦμε ποιοὶ εἴσαστε καὶ μᾶς ἀπαν-
τᾶτε μὲ τὸ ὅτι δὲν εἴσαστε.

—ἔπιμστε λευτεροσμένοι καταδικοὶ.

—Τραβηγῆτε καὶ πεθάνετε ἀπὸ τὴν πείνα.

—Ἄς πεθάνουμε λοιπόν, ὅς ἀνάψουμε τὰ κάρ-
βουνα.

Δ. Φ. Γ.

Στὴν Ἀθήνα ἡ λεφτεριά εἶναι ἀκόμη σκληρά, ἔμεινε τίς ἀνοϊδες, κι ὅταν ἔξαφνα τίς ἀποινάζει ἀπὸ πάνω αὐτὸ τὸ σῆμα της, εἶναι γιὰ νὰ τίς βάλῃ ἐσένου. Δὲ διαφεντέβει τὰ δικαιώματα τοῦ καθενός, τὴ λεφτερὴ γνώμη, τὴ λεφτερὴ πρόξη σιωποῦναι σόματα καὶ κόβει χερίᾳ, γιὰ νὰ γούργεται μόνο ἕνα στόμα, γιὰ νὰ κωροσᾷ, μόνο ἕνα χέρι, γιὰ νὰ βασίλευῃ σὲ δλους μιὰ λεφτεριά μονάχα, ἡ μιὰ σκληριά, ὅπως καὶ στὴν Πόλη.

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΙΑΝΟΣ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

Γιὰ κείνους ποὺ ἀμφισβᾶλλουν ἀκόμη γιὰ τὴν πιστότητα τῆς καθαρευουσϊάνικης μετάφρασης τοῦ Δὸν Κιχῶτη, θὰ χρησόμενε μιὰ παραβολὴ τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Χρυσόστομου: ποὺ δημοσίεφες στὰ δυὸ περασμένα φύλλα σου, μὲ τὸ παρακάτω, ποὺ μπορεὶ νὰ χρησιμεύει καὶ γιὰ ἐπόδειγμα καὶ παράδειγμα καθαρευουσϊάνικης ποιήσης.

Ἄν δὲ λυτᾶσαι τὸν τόπο ποὺ θὰ πύσαι δημοσίεφῃς το.

Μὲ ἐπόληρη

N. X.

Εὐδαίμων εἰς τὸν ταπεινὸν
ἀγροτικὸν τοῦ οἴκου
ὃ ἐν γαλήνῃ ἐξωινῶν,
Κ' ὑπὸ γελῶντα οὐραγῶν
εἰς τὴν ἐσπέραν ἦκων.

Μὴ ἔχον πόθους ἐν τῇ γῆ.
Ἰχθυεὶ τὴν σοφίαν
Τὸ ἔργον, ἠδονὴς πύρη.
Ἄένναον τὸν χορηγεῖ
Τρυφήν καὶ ἀσχολίαν

Τὰ δάση μᾶλλον εὐδαίλῃ
παρίστανται ἐκ τούτου
Τὰ πτηνὰ μᾶλλον εὐμελῇ
Ἀπολαμβάνει ἐντελή
Τῆς φύσεως τὸν πλοῦτον.

Τοιαύτην ἔχαμον ζῶην
Μὲ φιλοσόφου ζῆλον
Κ' ἔχον τῆς τύχης τὴν πύρη,
εἰς τὸν καλῶν τὴν συρροήν
ἔλαβον κ' ἕνα φίλον.

Μὲ φλέγει ἔρωσ δυστυχῆς.
Καὶ πλέον δὲν εὐρίσσω
Τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς
Ἐμὴν τοσοῦτον εὐτυχῆς!
Ἐράσθην ἀποθηήσω.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,,

Ἡ προῦθεσμία γιὰ τὸ Β' ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ: τῶν παιδικῶν τραγουδιῶν τελιώνει σήμερα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲ μᾶς σταλθήκανε ἀρκετὰ τραγοῦδια κι ἀπ' ὅσα μᾶς σταλθήκανε, λίγα εἶναι τὰ πιτυχημένα, ἡ Ἐπιτροπὴ ἀναγκάζεται νὰ μακρύνει λίγο τὴν προῦθεσμία, ἴσαμε τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου Μάρτη. Θυμίζουμε πὼς ὁ Β' Διαγωνισμὸς μας εἶναι γιὰ ΤΡΙΑΝΤΑ τραγοῦδια καὶ τὸ βραβεῖο εἶναι ΕΙΚΟΣΙ δραχμὲς γιὰ τὸ κεινένου. Ὅσα βραβευτοῦνε, μαζί μὲ τὰ 19 ποὺ βραβευτήκανε στὸν πρῶτο διαγωνισμὸ μας, θὰ ἐκδοθοῦν ἀπὸ τὴν Ἐταιρία «Τύπος» σὲ καλλιτεχνικὴ ἔκδοση.

μετοχές, δραχμάς, ὁ χωροφύλαξ, με τὴν μηχανήν, ὁ δεκανεὺς, κτλ. (καὶ δὲ αὐτὰ, θαρρῶ, εἶναι ἀρχαῖα), παρὰ λέει· ἢ Κυβέρνηση, τὴν Κυβέρνηση, στήν Ἀκρόπολιν, σὺν Ὑπουργῷ, σὺν Ὑπουργεῖο, τὸν ποιητὴν, σὺν σταθμῷ, μετοχές, δραχμές, ὁ χωροφύλακας, με τὴ μηχανή, ὁ δεκανεὺς, κτλ. Μὰ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῆς ἄς μὴ τὴ λογαριθμώσωμεν, ἀφοῦ μᾶς προσβάλλει ἐκεῖνο τὸ ἀνόητο «ὄτιν γραφῶνται». Ἐργονε καὶ δίχως αὐτῆ ἄλλα ποὺ τὸν διαφεύδουν

Τὸν διαφεύδει πρῶτο ἢ ἱστορία ὅλων τῶν γλωσσῶν· Ὅσον ἀπὸ μερικὰ ξεράδια, ὅπως τὸ **erratum—errata**, τὸ **critérium** (ποῦνται καὶ **critère**) κτλ., ποὺ τὰ μεταχειρίζεται ποῦ καὶ ποῦ κανένας σοφός, ἔμειναν σὲ καμμιὰ γλώσσα καὶ σὺν γουρτῷ τῆς λόγῳ στοιχεῖα ἢ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότερη μορφή τῆς ἢ ξένα, ποὺ τὰ μὴ συμμορφώθηκαν μετὰ τὴ γραμματικὴ τῆς, με τοὺς συνηθισμένους τύπους τῆς; Ἔργονε ἢ ὄχι ἢ λατινικῆ ἢ. χ. λέξιν **benignus** στὰ ἰταλικά **benigno**, στὰ γαλλικά **bénin**, στὰ ἀγγλικά **benign** (ματιάρ); Τὸ **permitto** στήν Ἀγγλία τί ἔργονε; Ἄν ἔργονε **permit** δίπλα σὺν **allow**; Καὶ δὲ γράφτηκαν αὐτὰ τότε ποῦ γράφτηκαν ἔτσι ὅπως ἔργονε; Καὶ ὁ ἀγῶνας τῶν Γάλλων ἢ. χ. καθαρευουσιάνων σὲ τί κατέληξε; Ἄν κατέληξε μόνον σὺν τὰ μᾶς ἀφήση πολλὰς λέξεις μετὰ διπλῆ μορφή, πάντα ὅμως μετὰ γαλλικὸ ὄχι μετὰ λατινικὸ τύπο; Ἔτσι δίπλα σὺν **frêle**, τὸ παλιότερο, τὸ δημοτικὸ, ἔμεινε καὶ ἓνα **fragile** (ὄχι ὅμως **fragilis, is, e**), δίπλα σὺν **poursuivre** ἦρθε καὶ ἓνα **persécuter** κτλ. κτλ. Λατινικὸς τύπος ξανάργονε κανένας; Ὅχι. Λοιπὸν τί ἀποδείξει αὐτὸ; Ὅχι ὅτι τὰ στοιχεῖα, γὰρ γὰν αἰποφευγῶν, πρέπει νὰ γίνονται τὸν ἀρχαῖο τὸν τύπο καὶ νὰ συμμορφωθοῦν μετὰ τὰ νέα καὶ στήν προφορὰ καὶ σὺν γράψιμο; Ἡ δὲ μᾶς πῆ ὁ καὶ. Ἄφαντος ὅτι **comparaison n'est pas raison**, τὸ πρῶτο ἐπιχειρήματα τοῦ Χατζιδάκη; Μὰ ἂν ἐδῶ δὲν εἶναι **raison** ἢ **comparaison**, τότες ποῦ εἶναι;

Καὶ δεύτερο, διαφεύδει ὁ ἴδιος Ἄφαντος τὸν ἐσωτὸ τοῦ μ' ἐκεῖνα ποῦ λέει γὰρ τὴ γλώσσα στήν ποιήσιν καὶ γενικὰ στή λογοτεχνία. Ποῦ φανερόνται περισσότερο τὸ γλωσσικὸ αἰσθημα καὶ ἀποκροῦται τὰ μακροζυγία; Βέβαια στήν ποιήσιν καὶ στή λογοτεχνία. Λοιπὸν ὁ αὐτὸς ὁ καὶ. Ἄφαντος λέει πὸς ἢ καθαρευουσιῶν ἀδὲν κατώρθωσε νὰ ἐπικρατήσῃ, ἐπικράτη ὁριστικῶς», δηλ. λέει πὸς ἔβησε καὶ εἶναι κυρίαρχη ἢ δημοτικῆ. Αὐτὸ δὲ πῆ πὸς ὁ καὶ. Ἄφαντος ἀναγγαρίζει πὸς ὅσα ἔργονε ὄχι ποιητῆς καὶ οἱ λογοτέχνες, εἶναι ἰσοφωρὰ τῶν Ἑλληνικῶν λαῶ καὶ πιτυχημένα καὶ ῥωσά. Μὰ οἱ ποιητῆς καὶ οἱ λογοτέχνες ὅλοι μεταχειρίζονται καὶ ἀρχαῖα στοιχεῖα, ποῦ τὰ συμμορφώσαν μετὰ τὴν ῥωσικὴν γραμματικὴ καὶ τὴν ῥωσικὴν συμμορφωσέμενα. Ὁ Βαλνιουρίτης γράφει· τοῦ ποιητῆ, τὸ λυρωτῆ, ὄχι τοῦ ποιητῆ ὄχι, τὸ ῥωσικὸ ἢ. χ. Λοιπὸν ὁ καὶ. Ἄφαντος ποῦ ἀναγγαρίζει τὴν νίκη τῆς δημοτικῆς στή λογοτεχνία, θέλει δὲ θέλει ἀναγγαρίζει καὶ παραδέχεται πὸς οἱ ἀρχαῖοι ἔχοντες μέσα σὺν δὲ δημοτικῶν καὶ «ὄτιν γραφῶνται» εἶναι ἀχρόνιστοι. Σωστὰ τὸ λέει ὅτι τὸ γλωσσικὸν αἰσθημα προσβάλλεται ἔκ τῶν μακροζυγιῶν. Μακροζυγία ἢ μὴ εἶναι ἓνα μόνον. Τὸ γὰρ ἔργονε ἢ νὰ φησίνουμε ἀρχαῖους τύπους σὺν εἰκαστῶν αἰώνων!

Ἔργονε τὸν ῥωσικῶν. Ἄφοῦ, ὅπως λέει, «ἐδὲν γὰρ ὅτι τὰ στοιχεῖα τῆς ὁμιλουμένης δὲν ἠνωροῦνται,

δοῦν γράφονται, νὰ φοροῦν ἀρχαῖον προσωπεῖον», αὐτὸς πὸς μὴ ῥωσικὸν καὶ ἄλλοις ὄχι αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα στή μελέτη τοῦ μ' ἀρχαῖα προσωπεῖα; Καὶ γὰρ νὰ φησίνουμε, τὸ «ἐργονε τῆς» ἢ. χ., τὸ «ὄμιλεῖν» κτλ., ποῦ δὲ μᾶς ἀπατήσῃ γὰρ αὐτὰ πὸς, διὰν πρόκειται γὰρ λέξεις ποῦ εἶναι καὶ δημοτικῆς καὶ ἀρχαῖες, προτιμᾷ τὸν ἀρχαῖον τύπον, γὰρ νὰ ποφύρῃ τὸ «διαλεκτικῶν», τὸν ῥωσικῶν. Γιατὶ κάνει μακροζυγία τοῦ «μακροζυγίας» καὶ γὰρ τὸ «Ἑλληνιστικῶν» τὸ κάνει «Ἑλληνιστικῶν» ἢ. χ. Εἶναι «διαλεκτικῶν» καὶ, αὐτὸ, διὰν λείπει τὸ ν; Καὶ τὰ καὶ ἀναγίσει ἀφοῦ καὶ αὐτὸς τὸ γράφει «κατήγηρος», ποῦ μένει τὸ προσπίπτημα ποῦ κἀφει τοῦ «προσέταξα»; Ἄπο τοῦτα καὶ ἀπ' ἄλλῃ τὴ γλωσσικὴ μορφή ποῦ ἔχει ἢ μελέτη τοῦ, δὲ φαίνεται ποῦ καλὰ, τὴ λογῆς τὴν θέλει τὴ «μικτὴν» ποῦ προτιμᾷ; Θέλει καμμιτῆν μετὰ ἀρχαῖον προσωπεῖον; δηλ. θέλει πάλι καθαρευουσιῶν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ζήτησος μ' ἓνα ἄσπαστον καὶ ἓνα «πίπται» νὰ κάνει διπλωματία. Στὰ τελευταῖα, διὰν ἔργονε ἐκεῖ ποῦ τὸν ποφύρῃ, σὺν ζήτημα τῆς γλώσσας τοῦ Δημοτικῶν σχολειῶν, μᾶς φανερόνται πὸς καθαρά, πὸς εἶναι ὁ καὶ τὸν. «Κατὰ τὴν γνώμην μου, παρὰ τὸ ῥωσικὸν καὶ ἔργονε καὶ ἐπιβάλλεται ἔργονε τὸν πρῶτον τοῦ ἀρχαῖου, ἢνα εἰς μὲν τὸς πρῶτας λέξεις τοῦ δημοτικῶν σχολειῶν διδάσκονται ἢ κοινῆ ὁμιλουμένη ἄνευ ἰδιωματικῶν καὶ ἀρχαῖων στοιχείων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τεταύτης καθυποχρῶνται, ὄχι μόνον γραμματικῶς δὲ διδάσκει ἀπλοποιεῖται ἢ καθαρευουσιῶν ἀλλὰ καὶ δι' ἀναγνωσμάτων ἐκλεκτῶν δὲ γίνονται προσιωπῶν. Ἡ διδασκαλία αὐτῆ τῆς καθαρευουσιῶν δὲ χρησιμοποιεῖται ἔργονε εἰς τὸν γυμνάσιον νὰ διευκολύνει τὴν ἀρχαῖαν.» Καταλάβαιτε γὰρ αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὁ καὶ. Ἄφαντος ζήτησε τὴ βοήθεια καὶ τῆς Καππαδοκίας ἀκούη. (Ποῖα εἶναι ἢ Ἑλληνικῆ διάλεκτο (!) τῆς Καππαδοκίας, ὑποφύρῃ νὰ τὸ δὲ ὅτι οὐ θέλει σὺν βιβλίον τοῦ Dawkins).

Καὶ σὲ τὴ φρενιτῆς σιγησέται, τὴ ἰσοκρατία ποῦ τὴν ἔχει, γὰρ νὰ κορυφῆ καὶ γὰρ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀντίφωσιν μεταξὺ ἐκεῖνῃ ποῦ θέλει καὶ ἐκεῖνο ποῦ φαίνεται πὸς σὺν ἔργονε, σὺν ἔργονε! Τὸ «ἀρχαῖον» καὶ τὸ «ἀκούσῃ» εἶναι, λέει, «διαλεκτικῶν» καὶ δὲν ἔχον «δικαίωμα προτιμῶσῃς» ἀπὸ τὰ «ἔργονε», «ἔργονε»! Τὸν προκαλοῦμε νὰ μᾶς ὄφῃσει, σὲ ποῖα διάλεκτο ἀνήκον νὰ μᾶς τὸ ὄφῃσει μετὰ ἔργονε. (Καὶ ἀπὸ τὸ «ἔργονε» εἶναι, λέει, προτιμῶτερο τὸ «ἔργονε»). Τὰ «ἔργονε» καὶ «ἔργονε» καμῶνεται πὸς δὲν τὰ ξέρετε. Ἄλλοῦ πάλι μιλᾷτε περισσότερο ἀπ' ὅτι εἶναι ἀνάγκη γὰρ λέξες, γὰρ καὶ νὰ φησίνουμε πὸς ἢ δημοτικῆ καὶ ἀρχαῖον ῥωσικὴν διαλεκτικῶν στοιχείων». Καὶ ἐπεὶ λέμε πὸς οἱ δημοτικιστῆς, ἔργονε ἔργονε νὰ παρουσιῶσῃ μετὰ ἄλλο γλῶσσαν πρόσωπα καὶ πρόματα, ἀποφύρῃ ὅτι εἶναι ἰσοφωρὰ τὸ τίς λέξεις ποῦ δὲν εἶναι ῥωσικῆς ὄχι τὰ κέντρα. Δὲ γράφον ἢ. χ. λακῶ - λακῆσα, ἔργονε ἔργονε ῥωσικὸν πὸς μεγάλο ἔργονε τῆς Ἑλλάδος, παρὰ γράφον ἔργονε - ἔργονε. Δὲ γράφον φερόκαλο, φερόκαλι, φερόκαλο, ποῦ τὰ λέγει σὺν Πόλη καὶ ἄλλοι, ὅτι καὶ ὄχι ὄχι ἢ ὄχι ἄλλοι, ὄς λέγεται αὐτὸ τὸ ῥωσικὸν, παρὰ γράφον ἔργονε,

ένα συμπέρασμα απ' τη γαλλίδα του "Αμαντιν". Η καθαρεύουσα τώρα, όπως το είδαμε, καταλαβαίνει πως δεν είναι πειά έποφρητή και δε μπορεί νάβγει γιό πόλεμο με την παλιά πύλη της και το παλιό της

βίωμα. Γι' αυτό και βγαίνει μασαρευμένη. Σίγουρα σημάδι πως γρήγορα θα συμπληρωθεί η νίκη της δημοτικῆς.

Ι. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ

2--

Το μόνο ενδιαφέρον του Γελιμέρ είναι το πως φαντάστηκε ποτέ ο κ. Πολέμης να γράψει έτσι και «ποίημα» θ· α τ ρ ι κῆ πάνω σε μια υπόθεση έντελως χωρίς δράση, αρκετά άσημαντη, και να το γράψει κ' έξω-τροπικά, όπως γράφει άλλωστε πάντοτε.

Ο Βελισσάριος τυφλός, μαζέντυτος, έλεινός, θύμι της άγνωσμένης του Αυτοκράτορα, φτάνει οδηγημένος, σαν τον Οιδίποδα, από την κόρη του την Ίωαννίνα, χωρίς να το ξέρει, στο χτήμα του Γελιμέρ, του άλλου πλούσιου και ισχυρού Βασιλέα των Βανδάλων. Αυτός ο Βελισσάριος κατατρόπωσε τον Γελιμέρ, τον αιχμαλώτισε, αλλά του φέρθηκε πάντα σ' αέ αξιο έχτρο. Αυτός παρακάλεσε τον Αυτοκράτορα να αφήσει τον Γελιμέρ να εγκατασταθεί σ' αυτό το χτήμα. Η κόρη μαθαίνει, (ιδού θέματα μαζουρά από τον πατέρα της, που αν και μόνο τυφλός, φαίνεται ότι και δεν άκούει όταν συμφέρει στο συγγραφέα), από κάποιον Άναστάσιο, φίλο-ξενούμενο του Γελιμέρ, που συναντά εκεί τυχαία, και με τον όποιο φαίνεται, χωρίς να έχει καμιά άλλη σχέση με τὸ δ ρ α μ α, ότι έπλεξε κάποτε άλλοτε στην αλή ένα ειδύλλιο, ότι βρίσκεται στο χτήμα του Γελιμέρ. Φοβάται. Πόσο καὸ δίκια από τον Αυτοκράτορα μπορεί να ξεχάσει ο Γελιμέρ τις καλοσύνες του Βελισσάριου για να θυμηθεί μόνο την ήττα του. Μπορεί να θελήσει να τον εκδικηθεί, αν πὸ νάαναγνωρίσει. Ο Γελιμέρ έρχεται. Δείχνει οίχτο στο φτωχό, φυσικά δεν τον αναγνωρίζει, αλλά μόλις μαθαίνει ότι έρχεται από την Πόλη, για να συνεχιστεί το ποίημα, τον ρωτά νέα του Βελισσάριου, και για μισή ώρα τουλάχιστο λέει: Ήταν ήμνο θανατισμοῦ κ' εγνωμοσύνης στο Βελισσάριο, στο Στρατηγό και στον Άνθρωπο. Υπόχρη και τραγική ειρωνεία — πως όχι ; — γιατί φαντάζεται τις ημέρ, τη δόξα του Βελισσάριου και χαίρεται γι αὐτές. Όταν τον είχε νικήσει ο Βελισσάριος, μετά μικρά πολιορκία, τοῦ είχε ζητήσει τρία πράγματα κ' άμέσως τοῦ τὰ είχε δώσει. Πρώτα ψωμί, ύστερα σφουγγάρι!... Ήταν τόσο ακάθατος, που τὰ μάτια του είχαν θλαφτεί. Άς ζητούσε νερό, αν και αν τοῦ έλειπε τόσο το νερό θα είχε από καιρό πεθάνει από τη δίψα. Όταν έχει κανένας νερό, μπορεί μ' ένα κανί, έτσι και με τὰ χέρια του να πλυθεί. Και τρίτο φαντάστηκε το σφουγγάρι ο κ. Πολέμης; Και τρίτο ζήτησε μια κιθάρα, γιατί ήταν περιώνυμος τραγουδιστής και είχε ανάγκη από μουσική. Ο άγνωριστος πάντα Βελισσάριος τον παρακαλεί να τραγουδήσει πάλι το ίδιο εκείνο τραγούδι της πολιορκίας, δέχεται,

στέλνει να φέρουν την κιθάρα του, την περιμένει ο θεατής, εξακολουθεί να διηγείται, φτάνει η κιθάρα, κ' είναι βουθή. Ο κ. Δεσιούνης δε θα έχει φωνή, κ' έτσι ο περιώνυμος τραγουδιστής άρκέστηκε να τραγουδήσει με μονότονο στόμφο ένα άτέλειωτο τραγούδι, άγγίζοντας άρχα τις χορδές της κιθάρας. Στο τέλος όμως ο Βελισσάριος ποιός είναι, άγκαλιάζονται, κ' ο Γελιμέρ φέρνει κ' όλη του την οικογένεια για να την εύλογήσει ο Βελισσάριος. Μόνο η Ίωαννίνα δεν πέφτει στην άγκαλιά του Άναστάσιου. Ίσως ο κ. Πολέμης να ζήτησε τη νεώτερη τεχντροπία και να θέλησε νάρήσει κάτι να μαντεύεται όταν θα κλείσει ή σζηνή.

Ήταν τραγικές οι προσπάθειες του κ. Παλαχορήστου, πολύ ρεαλιστικό και δυνατό στην εμφάνιση του ως Βελισσάριου, και του κ. Δεσιούνη (Γελιμέρ), που κατόρθωσε να είναι πομπώδης κ' άφύσικος, μόνο στο τελευταίο τραγούδι, να δώσουν κάποια ζωή, κάποια κίνηση στο ποίημα, κάποια ψυχή στην πεζότατο στίχο με την κοινή όμια, που μαντεύονταν πάντοτε από πριν, και μόνον ο κ. Βισσάλης, καθισμένος λίγο παράμερα σ' όλο το διάστημα της διήγησης, έδειχνε πολύ έκφραστικά την εντύπωση του κάθε θεατή, την πλήξη.

Την άποτυχία του σύνολου άξίζανον άκόμα και τὰ κοστούμια. Έχτος από τον Άναστάσιο, που φορούσαν αρκετά πλούσια βυζαντινή εντυμασία, όλα τὰ άλλα πρόσωπα παρουσιάστηκαν με εντύμια άσημη. Ο κ. Δεσιούνης μάλιστα φορούσε ένα ίσιο πουκάμισο, καντό, ίσαμε πάνω από τὰ γόνατα, και ριγμένο στη ράχη του ένα κόκκινο μαντάλι, άλλ' όπωσδήποτε άρκετά χαρακτηριστικά, ώστε να μην ύπόχρη άμφιβολία ότι εσαν άρχαία ελληνικά.

Η τέρπωση είναι το θέμα και της Βυζαντινῆς Τραγωδίας. Η Βυζαντινή Τραγωδία είναι το μόνο από τὰ τρία μονόπρακτα που κάτι έχει μέσα του, το θέμα που το αντίθετο από θεοποιητική παράδοση ή συγγραφέας, το μόνο που θα μπορούσε να είχε γίνει ένα άνοητο δράμα πολύ δυνατό, α δεν είχε άποτύχει και παρουσιάσει. Ήτοι ένα σύνολο άρκετά άουναρτήτο. Παίζεται σ' ένα μοναστήρι, στο Βυζάντιο. Το σζημικό, ένα έσπεριτικό μοναστηριό, είναι έξαιρητικιά ώραία, πολύ καλλιτεχνικό. Έξω άργιάζει το γλέντι. Η Νέα Μονασία (δ. Κοστάλη, πολύ φυσική, πολύ άληθινή, ίσαμε την τελευταία σζηνή, όπου ξεέχσε έντελως), τ' άκούει με φρίκη γιατί είναι όλη άφροσιωμένη στην Παναγία. Ευχαριστιέται μόνο άκούοντας τη Νόννα (δ. Μπενή-Ψάλλη, έντελως άψηχη κ' έχει κ' άνυπόφορα μονότονη φωνή) να διηγείται, για τις λειτουργίες, για το Θεό. Ένας νεώτερος όμως (δ κ. Ροντήρης, άνοστος και λιγομένος, όπως πάντοτε), την άγαπά. Κατορθώνει να εισχωρέσει στο Μο-